

QFM Norge AS
Symreveien 48C
1470 LØRENSKOG

2009/2482

Kristian Brandt

12.01.2010

SAK OM TILDELING AV LOKALRADIOKONSESJON

Det vises til brev 27. oktober 2009 fra QFM Norge AS, der det klages over Kultur- og kirkedepartementets avgjørelse 26. november 2008 om å oppheve Medietilsynets vedtak om tildeling av lokalradiokonsesjon i konsesjonsområde 03-02 (Stor-Oslo). Det vises også til foreløpig svar herfra 5. november 2009.

QFM ber ombudsmannen undersøke om Kultur- og kirkedepartementet hadde adgang til å oppheve Medietilsynets vedtak og lyse ut konsesjonen for området 03-02 (Stor-Oslo) og flere andre konsesjonsområder på nytt med endrede tildelingskriterier. Ombudsmannen er også bedt om å undersøke om det ble begått en urett ved at bare de konsesjonsområdene der det var sendt inn klage til departementet ble opphevet, mens de resterende konsesjonsområdene ikke ble gjenstand for nyutlysning. I og med at en uttalelse fra ombudsmannen i departementets disfavør vil kunne ha betydning også for andre aktører, ber QFM ombudsmannen vurdere om det kan være grunn til å undersøke hele prosessen i forbindelse med opphevingen og nyutlysingen av lokalradiokonsesjoner.

Sakens dokumenter har vært innhentet fra Kultur- og kirkedepartementet og gjennomgått her med sikte på å avgjøre om det skal iverksettes ytterligere undersøkelser.

I denne saken ble konsesjonstildelingene fra Medietilsynet opphevet i samtlige saker som var påklaget. Bakgrunnen var at departementet var blitt oppmerksom på at Medietilsynet hadde en annen oppfatning enn departementet av begrepet «lokalt innhold», som var det avgjørende konkurransekriteriet. Medietilsynet hadde lagt til grunn at repriser kunne telle med ved målingen av mengden lokalt innhold, og dette var departementet uenig i. Dessuten var departementet blitt gjort kjent med at Medietilsynet hadde gitt enkelte søkere informasjon om at repriser ville kunne regnes med. Selv om det bare var holdepunkter for at slik informasjon hadde vært gitt til noen av søkerne, mente departementet at det forelå tvil om konkurransegrunnlaget hadde vært likt for alle søkerne.

Når et vedtak er påklaget i samsvar med bestemmelsene i forvaltningsloven kapittel VI og klagen tas under behandling, har klageinstansen myndighet til å prøve alle sider av saken, jf.

forvaltningsloven § 34 annet ledd første punktum. Om klageinstansen selv bør treffe nytt vedtak i saken eller oppheve det og sende det tilbake til underinstansen til helt eller delvis ny behandling, beror på hvordan saken ligger an. Uansett må klageinstansen ha saklig grunn for valget av avgjørelsesform i klageomgangen. Annerledes er det i de tilfeller det er tale om å omgjøre et vedtak uten at det er påklaget. Omgjøring kan da bare skje dersom noen av vilkårene i forvaltningsloven § 35 er oppfylt.

Der førsteinstansen har avgjort søknader på et grunnlag klageinstansen ikke finner holdbart, vil det kunne være vanskelig for klageinstansen fullt ut å vurdere hvilke søknader som i tilfelle skal innvilges. Det vil således kunne være problematisk fullt ut å reparere de feilene som er begått. I slike tilfeller vil det kunne være riktig og ryddig å oppheve førsteinstansens avgjørelse og starte prosessen på nytt. Departementet vil for øvrig da som konsesjonsmyndighet kunne fastsette hvilke tildelingskriterier som anses hensiktsmessige, innenfor rammen av kringkastingsloven § 2-1, jf. kringkastingsforskriften § 7-5, eller eventuelt presisere innholdet av kriterier som allerede er gitt. Det er således isolert sett neppe noe rettslig å innvende mot at nytlysingen inneholdt visse endringer sammenlignet med den første utlysingen.

Etter gjennomgangen av saken her er det ikke holdepunkter for at nærmere undersøkelser fra ombudsmannens side vil kunne føre til rettslige innvendinger mot at departementet opphevet de konsesjonene som var tildelt innenfor de konsesjonsområdene der det var sendt inn klage. Det er ikke holdepunkter for at opphevingen var motivert ut fra usaklige eller utenforliggende hensyn, eller at avgjørelsen ellers fremstår som «klart urimelig», jf. ombudsmannsloven 22. juni 1962 nr. 8 § 10 annet ledd. Den nærmere vurderingen av hvilke søkere som skulle tildeles konsesjon, beror på et skjønns ombudsmannen ikke kan overprøve.

Unnlåtelsen av å foreta nytlysning i de øvrige konsesjonsområdene kan vanskelig anses som en urett overfor QFM. Det er derfor ikke funnet riktig å undersøke om nytlysingen i noen av konsesjonsområdene representerte en mulig urett overfor de søkerne som konkurrerte om konsesjon i de områdene der det ikke var sendt inn klage. Heller ikke prosessen som sådan er det funnet grunn til å granske særskilt.

Gjennomgangen av saken er med dette avsluttet herfra.

For ombudsmannen

Harald Gram
kontorsjef

Kristian Brandt
seniorrådgiver